

مستند نبود و ادامه کار با کمک مالی خودش و عوامل مستند پیش رفته بود.

او می‌گوید: از سال ۱۳۷۵ است که فیلم می‌سازم، اما برای هر فیلم چند سال زمان می‌گذارم. در واقع با این وضعیت که هیچ‌کس از فیلمسازان مستقل حمایت نمی‌کند، هر فیلمی که ساخته می‌شود معجزه‌ای رخ می‌دهد.

میرحسینی در بخشی دیگر از صحبت‌هایش می‌گوید: وقتی فیلم در جشنواره مادر به عنوان فیلم برتر انتخاب شد عده‌ای به بی‌بی‌جان کمک کردند و من هم از همان ابتدا با خودم عهد کردم تا هر جایزه‌ای از این فیلم دریافت کردم بخشی از آن را به بی‌بی‌جان بدهم.

به دشواری زندگی‌اش را اداره می‌کرد. تصمیم گرفتم به نحوی به آن‌ها کمک کنم و بعد از پنج سال که تصمیم به ساختن یک مستند گرفتم، از بی‌بی‌جان خواستم اجازه بدهد درباره زندگی‌شان فیلم بسازم.

میرحسینی برمی‌گردد به روزهایی که تصمیم به ساخت این فیلم گرفته بود و می‌گوید: وقتی بحث ساخت فیلم پیش آمد، در ابتدا ارتباط برقرار کردن سخت بود، اما بچه‌ها کم‌کم به من اعتماد کرده و برای ساخت مستند همکاری کردند. در این مدت ارتباط عاطفی عجیبی بین ما برقرار شد به گونه‌ای که پس از تمام شدن فیلمبرداری که دو سال طول کشیده بود، بی‌بی‌جان با من تماس گرفت و گفت بچه‌ها بی‌قراری می‌کنند، دلشان برای آن روزها که شما می‌آمدید تنگ شده است و مدام سراغتان را می‌گیرند.

آن‌گونه که کارگردان فیلم مستند بی‌بی‌جان می‌گوید، فیلمبرداری درست مصادف با اوج کرونا بود و باید ملاحظات بسیاری می‌کردند.

او تعریف می‌کند: شروع کار ما زمانی بود که ویروس کرونا همه جا را گرفته بود. برای همین کار خیلی سخت بود. از یک طرف نگران بچه‌ها بودیم تا رفت و آمدهایمان مشکلی برای آن‌ها به وجود نیابد و از طرفی خودمان هم با مسئله کرونا روبه‌رو بودیم. اما در همان زمان دشوار بود که این مستند به سرانجام رسید.

نبود حمایت مالی از جمله مسائلی است که همیشه فیلمسازان مستقل با آن درگیر هستند. کارگردان فیلم بی‌بی‌جان هم با وجود آنکه توانسته بود اسپانسر برای این مستند جذب کند، اما جوابگوی هزینه‌های این

